

дости.

Браћо и сестре! Зар ово није истина? Зар ово није горка реалност?!

Изагнавши Бога из центра свога живота, човек неприметно као центар душе поставља развијену устремљеност ка земноме, само-наслађивање у свим облицима, почевши од најтананијег самообожавања у узвишеним предметима и завршавајући са грубим привезаностима, била то љубав ка новцу, ка слави, ка стварима, одећи, храни, пићу, уметности, биоскопу... Тако се неприметно у души гради идол и наступа поклоњење њему.

Браћо и сестре! Зар ово није истина? Зар ово није горка реалност?!

Ово је стога што у човеку не могу постојати два живота: живот ради Бога и живот ради ма чега земног. У човеку је један живот... и он ће или бити Божији или неће бити Божији.

То је гола истина! Зар сте заборавили Христове антологијске речи: „Ниједан слуга не може два господара служити; јер, или ће једнога мрзити а другога вољети, или ће се једнога држати а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону“ (Лк. 16, 13). Како дубока истина!

Погледајте, браћо и сестре, човек нема где да побегне од Господње заповести о одбацивању привезаности за земно, уколико човек жели да остане на путу Божијем и да га заврши приступањем Богу. Нема се куда побећи!

А затим један излаз... један крај, и о њему смо више пута говорили.

Начини Бога и само Њега, јединим благом душе, јединим центром живота! И не пропуштај туда, у овај центар твојих мисли и поступака никога сем Бога...

Нека Он у потпуности царује у твоме срцу и твом животу!

И уколико у твојој души и у твоме срцу постоји нешто што заклања Бога, уколико постоји страст која те поробљава или чак неразумна привезаност за ствари, уколико постоји неконтролисана опчињеност уметношћу, спортом, музиком, науком, уколико постоји једнострана љубав према породици, жени, деци, па чак и ако помислиш да је ово најчистије, најсветије у твојој души, да ти се чини да је то најчистија љубав, лишена похоте, љубав која је најзглед небеска, и уколико она у твојој души постане препрека између тебе и Христа, онда је немилосрдно ишчупај са кореном из свога срца и онда, тек онда, приђи и крени за Христом.

Па и ако се опет запрепастиш и поново заједно са апостолима кажеш: Господе! Па како ово учинити? Како ово испунити? И ко се уопште може спасити? Тада ће се за тебе и открити спасење. Ти исповедаш своју људску ништавност, своју потпуну немоћ. И када схватањем немоћи и одбацивањем сопственог начина спасења ослободиш пут Богу, тада ће те Господ и спасити.

Јер човек не може спасити сам себе. Не својим снагама. Њега спасава сила Божија. Сети се овога: Сила Божија спасава! Богу је пак, сили Божијој је „све могуће“. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*св. њрей. Анџелина и св. Јован Десјош Српски
св. муч. Мина, Ермојен и Евџраф*

Лк. 18, 18 - 27, зч. 91; Кол. 3, 12 - 16, зч. 258.

свешћеномученик Григорије (Лебегев)

НЕДЕЉА 30. ПО ДУХОВИМА

Драга браћо и сестре!

Данас ћемо поново говорити о јеванђелском младићу (први пут смо га помињали у 12. недељу по Педесетници). Понављају се Господње речи: „Продај, раздај, а онда пођи за мном“. Поново се ум смућује и срце се леди. Поново смо спремни да Господа питамо заједно са зачућеним ученицима: „Ко се дакле, може спасити?“ (Лк. 18, 26).

Сетите се, осећали смо узнемирење и страх, поставили смо Господу ово питање, знајући да Господ од онога који иде ка Њему, захтева одрицање од земаљских путева. Од онога који иде ка Њему, Он захтева да између људске душе и Њега не буде никакве преграде, да не буде ни човека нити људског осећања нити стремљења, ни разоноде, нити ствари, чак ни сенке од ствари. Господ захтева да свеобухватна устремљеност душе буде обраћена само ка Њему, да пут ка Њему буде центар и циљ живота.

Све на земљи треба да буде тек у сврху служења, односно, кроз зе-

маљско човек треба што је могуће боље да испуни своје главно дело: да читавим животом служи Христу и да Му приђе, да би се сјединио са Њим свом својом душом и тако да спасе душу и да оправда живот.

Поставља се један циљ у животу и одређује истинска улога свега земаљског: да не буде самодоволна вредност, већ да послужи циљу сједињења са Богом.

Самим тим Господ озаконјује једини исправан однос према материјалном: „Продај, раздај“, тј. ослободи се. Што мање будеш спутан земним, то боље за тебе, то ће твој пут ка Богу бити успешнији. Дакле, земно, „продај, раздај“.

Није ли овај захтев сувише строг? Зар је он у људској моћи? О овоме су говорили апостоли, ово је потврдио и Христос. Можда захтев није упућен свима, већ изабранима, онима који желе неки нарочит подвиг?

Постоји мишљење да је овај захтев упућен лицима који траже нарочито савршенство живота са Богом, изван света. Као потврду

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

овога позивају се на Господње речи, које наводи Јеванђелист: „Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима“ (Лк. 19, 21). За обичне људе Господ сматра довољним испуњавање закона, а уколико неко пожели нарочито савршенство, неопходно је да разда имање, да изађе од света и да се потпуно посвети Христу, потпуно се одрекавши од земље.

Ово објашњење потврђују позивањем на монаштво, ради кога је обавезно одрећи се имања, раскинути са светом и потпуно се предати Христу. Али монаштво није општеприхваћен начин живота, већ изузетан, за оне који „могу да приме“, призване на нарочити подвиг.

Браћо, не ослабљујте своје душе сличним начином размишљања. Он је неправилан. Контекст разговора са младићем не оправдава такво ограничено схватање заповести.

Младић жели да се спасе, и са овом жељом прилази Христу и пита Га шта да чини. Господ слуша младићево исповедање да заповести закона испуњава од своје младости и не говори му: „Све си већ учинио, зашто се бринеш? Већ си обезбедио спасење. Иди и мирне душе живи као и до сада.“ Не, Господ му се обраћа на сасвим другачији начин: „Још ти једно недостаје...“ Произилази да премда је младић и испунио закон, премда живи у свету и не намерава да излази из њега, ипак му за спасење и наследство Царства Божијег недостаје благо на небу.

Младић је тако и осећао, да се

испунивши закон, ипак налази изван Царства. Ето због чега он одлази од Христа растужен и Господ не отклања његову тугу већ потврђује њену основаност и ражалостан говори ученицима у вези са оним који је отишао: „како је тешко онима који се уздају у богатство ући у Царство Божије! Лакше је камили кроз иглене уши проћи неголи богатоме у Царство Божије ући“ (Мк. 10, 24 – 25).

Зар није јасно да је „благо“ потребно и за оне који живе у свету, да је потребно свима, свима... а не тек изабранима.

Ово је благо потребно ради савршенства. Потпуно тачно - „за савршенство“, а не за савршене, изабране, како покушавају да прогумаче. А управо у савршенство требају достићи сви, да би са Христом наследили и вечни живот. Јеванђелист Матеј управо преноси ову Христову мисао: „Ако хоћеш савршен да будеш“, односно, ако желиш завршетак свога доброг пута, ако желиш да осигураш себи вечност, онда иди до краја, до потпуног савршенства, а ради тога „продај“, „раздај“, богатство, одвој се од земље и стекни благо на небу.

Да, „благо на небу“ припада „савршенима“ и такви треба да буду сви који желе успешан крај свога пута ка Богу. Заго је Господ дао заповест обавезујућу за све Своје ученике: „будите савршени, као што је савршен Отац Ваш небески“ (Мт. 5, 48). Будите савршени сви, а не само изабрани!

И на крају још једно разматрање за заједничку обавезност одрицања од привезаности за земљу. Пут ка Христу је један, као што је и свију

људи једна (једнака) огреховљена природа. Господ указује на овај једини пут ка њему, пут превазилажења греха и усавршавања људске природе. Нема нити може бити разних путева и разних захтева према различитим групацијама људи које живе на земљи. Зато су и савршенство и „благо на небу“ и неспутаност на земљи подједнако неопходни и обавезни и за мирјанина и за монаха. Разликују се једино животне форме, облици остварења Господњих захтева. Монаху је неопходно да оствари захтев одрицања од земље напуштањем света, остављањем имања и нестицањем, а мирјанин ово исто остварује настављајући да живи у свету, али раскидајући окованост душе земним, подчињеност земаљскоме и унутрашњу зависност од њега.

Дакле, нема избегавања напуштања душе земнога... Оно је неминовно на путу ка Богу. Дакле неизбежан задатак је искоренити из душе све што је привезује за земљу, уколико се оно тако припије уз њу да заклања Христа и постаје човеково благо.

Зашто је Господ неминовним учинио тако тежак и неумољив захтев?

Он је неминован по самом својству људске душе. Душевни живот човека је један и не може бити распарчаван на одвојене животе. И центар људског живота је један – то је људско срце. Тако се обликује једна сила која управља људским животом. Не може у души бити неколико паралелних живота, нити може бити неколико центара, као неколико његових регулатора, који делују истовремено и успешно.

Значи да уколико је живот душе један и средиште једно, онда њеним јединством и јединим центром треба да постане устремљеност ка Богу. То ће и бити једино „благо“ човека. Са оваквим центром живота у Богу сва друга људска стремљења, окренута ка земном, свакако треба да заузму другостепену значај, једино улогу служења главном циљу. Уколико би човек покушао да измени однос својих стремљења давања другостепеној устремљености преовлађујући значај, савршено ништа не би постигао и нарушио би хармонију душе и могућност свога нормалног развика.

Тада би централна устремљеност ка Богу изгубила своју снагу и претворила се тек у формално признавање Бога као поглавара и управитеља живота... Истовремено би било парализовано кретање ка Богу, а човек, уденувши у центар свог живота, у покретачки мотор, ма какву устремљеност ка земном, постао би играчка привезаности земном.

Тако се и дешава у животу. Када човек, не одбацујући Бога и настављајући да му служи на видљив и спољашњи начин, привеже свој живот за земно, што га надахњује, испуњава и постаје центар његовог живота, тада Бог, премда и није изагнан из ње, али се Његова улога у животу своди на минимум, све Божије замире, сваки духовни напредак се зауставља и сећање на Бога се јавља само ретким случајевима, када се појави нека нарочита потреба. Тада душа постаје бесплодна смоква и заморно се протеже њено формално служење Богу, које души не даје ни успеха ни ра-